

إِلَهِي إِنْ حَرَمْتَنِي فَمَنْ ذَا الَّذِي يَرْزُقُنِي؟...

معبود من! اگر تو محرومم کنی، کیست که روزیم دهد ...

خداوند، تنها روزی رسانِ بنده است

رزق به دو گونه است:

- ۱) رزق مادی همانند: آب، خاک، غذا، لباس، خانه، بهره داشتن از زیبایی ظاهر و ...
- ۲) آنها و رزق معنوی همانند: علم، تقوی، عرفان، آبرو، عزت در میان اجتماع و....

در این فراز از مناجات نیز که در واقع جلوه ای از توحید ناب، متجلی شده است، تمامی رزق ها، به حق تعالی منتسب شده که اگر او بنده را از روزی محروم سازد، هرگز کسی دیگر نمی تواند به او روزی برساند.

در قرآن کریم این گونه به این امر، اشاره شده است:

قُلْ مَنْ يَرْزُقُكُمْ مِنَ السَّمَاءِ وَ الْأَرْضِ أَمَّنْ يَمْلِكُ السَّمْعَ وَ الْأَبْصَارَ وَ مَنْ يُخْرِجُ الْحَيَّ مِنَ الْمَيِّتِ وَ يُخْرِجُ الْمَيِّتَ مِنَ الْحَيِّ وَ مَنْ يُدَبِّرُ الْأَمْرَ فَسَيَقُولُونَ اللَّهُ فَقُلْ لَا تَتَّقُون: بگو! چه کسی شما را از آسمان و زمین روزی می دهد؟ چه کسی است که به شما چشم و گوش عطا می کند؟ چه کسی، از مرده زنده و از زنده مرده برمی انگیزد؟ و چه کسی تدبیر امور را به عهده دارد؟ خواهند گفت: خداوند. پس بگو! چرا تقوی پیشه نمی کنید. (یونس: ۳۱)

و در جای دیگر نیز می فرماید: «إِنَّ اللَّهَ هُوَ الرَّزَّاقُ ذُو الْقُوَّةِ الْمَتِينُ؛ همانا روزی دهنده، تنها خداست که صاحب قدرت و اقتدار ابدی است.» (ذاریات: ۵۸)

گرچه مراد از رزق در آیات فوق، می تواند شامل مادی و معنوی باشد - که فقط به دست خداوند است - اما مناسب است در غالب دو آیه دیگر، به دو نوع از رزق معنوی نیز اشاره شود که آنها نیز، تنها در اختیار خداوند بزرگ بوده و پروردگار، آنها را نیز از ناحیه خود می داند.

حق تعالی، نعمت و روزی معنوی بزرگ تزکیه نفس را، که نصیب بنده ای می شود، از عنایات خود، در حق بنده دانسته و چنین می فرماید:

وَلَوْ لَا فَضْلُ اللَّهِ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَتُهُ مَا زَكَا مِنْكُمْ مِنْ أَحَدٍ أَبَدًا وَلَكِنَّ اللَّهَ يُزَكِّي مَنِ شَاءَ وَاللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ: و اگر فضل و رحمت و عنایت خداوند، نصیب شما نمی شد، احدی از شما به تزکیه نفس و آراسته شدن به تقوی موفق نمی شدید، ولی این خداست که هر که را خواهد مَهْدَب می سازد، و خداوند شنوا و داناست. (نور: ۲۱)

و در آیه دیگر، رزق علمی را نیز که از روزی های معنوی است، این گونه به خود منتسب می داند: «عَلَّمَ الْإِنْسَانَ مَا لَمْ يَعْلَمْ؛ خداوند، عالم نمود انسان را آنچه را که نمی دانست» (علق: ۵) حوزه نت

این رزق معنوی همان رزقی است که حضرت «الرزاق» به نفوس طیبه و ارواح طاهره ارزانی می دارد، نفوسی که بنص قرآن، فرودگاه ملائکه الله تعالی می باشند. انَّ الَّذِينَ

قَالُوا رَبُّنَا اللَّهُ ثُمَّ اسْتَقَامُوا تَتَنَزَّلُ عَلَيْهِمُ الْمَلَائِكَةُ أَلَّا تَخَافُوا وَلَا تَحْزَنُوا وَابْشِرُوا بِالْجَنَّةِ الَّتِي كُنْتُمْ تُوعَدُونَ نَحْنُ أَوْلِيَاؤُكُمْ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَفِي الْآخِرَةِ... (فصلت/ ۳۰ - ۳۱)

و نفوس خبیثه ای که در اثر سبک شمردن حقوق الهی و کفران نعمتهای حضرتش و مؤانست با بطّالان و مجانبت از زنده دلان، به حرمان از روزی معنویات و بعد از آستان واهب العطایا

شرح مناجات شعبانیه ص : ۹۱

مبتلا شده اند، محل نزول شیاطین و آشیانه وزرای خناسند.

هَلْ أَنْبَأَكُمْ عَلَى مَنْ تَنَزَّلُ الشَّيَاطِينُ تَنَزَّلُ عَلَى كُلِّ أَفَّاكٍ أَثِيمٍ يُلْقُونَ السَّمْعَ وَ أَكْثَرُهُمْ كَاذِبُونَ: آیا با خبر سازم شما را بر چه کسانی شیاطین نازل می شوند؟ بر هر کذاب و تیره درون نازل می شوند، تیره درونانی که به هر ترّهات و اراجیف گوش فرا می دارند و بیشترشان در نقل همان اراجیف کاذبند. (شعراء/ ۲۲۱ - ۲۲۳)

شرح مناجات شعبانیه ص : ۹۲